

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 22 березня 1986 року

№ 35 (3698).

Ціна 2 коп.

НА ЗБОРАХ ВИРІШЕНО

Чотири комсомольсько-молодіжних колективи Знамянського АТП-10036 ведуть змагання за виконання основних виробничих показників, включених в умови соціалістичних зобов'язань, прийнятих на початку першого року дванадцятиріччя. Поки що, як і досі, лідирують КМК першої колони, очолюваної І. Ф. Нестеренком (групкомсорг В. Кириленко).

За результатами змагання попереду екіпажі В. В. Іришенка і Ю. А. Лебедя та О. В. Литвинчука і В. М. Штефана, колективи яких посіли відповідно друге і

перше місця. Лідери підвищених планові завдання виконали на 104,2 процента, а володарі «срібла» — 105,3. Понадпланове ж зобов'язання по економії пального краще вдалося саме екіпажу О. В. Литвинчука і В. М. Штефана, вони заощадили 179 літрів у той час, як суперники — 42. Таким чином, тільки двома КМК у першому кварталі року виконана третина планованих на рік рубежів по економії пального.

Увесь «секрет» в дотриманні виконання основних показників роботи, зокрема, показника регулярності руху, недопустимості зривів

у русі автобусів. Уже на загальних зборах колон, де підбивалися підсумки роботи протягом перших двох місяців року, було переглянуто прийняті раніш зобов'язання по зниженню витрат на виконання обсягів перевезень і вирішено за перше півріччя цей показник довести замість тисячі трихсот карбованців до тисячі чотирьохсот п'ятдесяти. Це буде реальним втіленням на практиці установки на інтенсифікацію виробництва, про що йшла мова на XXVII з'їзді КПРС.

В. ПОНОМАРЕНКО, завідувач відділом комсомольських організацій міському комсомолу.

м. Знамянка.

Виступають молоді лектори

З великим інтересом слухачі школи молодого лектора пивають матеріали XXVII з'їзду КПРС, який відкрив нову важливу піку в історії нашої партії і країни. У Політичній доповіді ЦК партії, з якою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов, глибоко і змістовно, по-людськи розкриті програмні цілі партії.

Документи з'їзду дають невичерпні можливості для підвищення ідейно-політичного рівня усіх виступів серед учнів шкіл міста і області. Ці документи є могутнім стимулом для вдосконалення лекційної пропаганди, всієї ідейно-виховної роботи серед населення. І слухачі школи молодого лектора несуть ідеї з'їзду партії молоді. Під керівництвом лекторів-наставників П. М. Безтаки, Ф. К. Белявина, Л. М. Бренера, В. О. Романова в молодіжному лекторії обласного центру виступили студенти Т. Бєлоусова, М. Салачова, О. Бутенко, В. Коваль, О. Горбенко, Ю. Куцин.

Недавно 14 студентів-лекторів нашого вузу в складі агітбригади обкому комсомолу виступили перед учнями Суботківської і Знамянської № 2 середніх шкіл. Радше і те, що поруч із більш досвідченими лекторами в роботу включається молоде покоління ШМЛ, зокрема, В. Павленко, В. Малишко, Т. Власова, Т. Головки, О. Волокін, О. Фенько, О. Пирогов та інші.

А. ЧУЛЮКОВА, член комітету комсомолу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

Знайомтеся: Олександр ШУРДУК — бригадир секретаря комсомольської організації Добровеличківської ремонтної майстерні. Колектив слюсарів, який очолює Олександр, виконав п'ятирічний план на 130 процентів.

Фото С. ФЕНЕНКА.

снт Добровеличківка.

МОЛОДІЖНІ НОВИНИ

Філіалом шахти 9/10 Марганецького гірничо-збагачувального комбінату стала міська середня школа № 10. Юні помічники гірників на «відмінно» виконали перше замовлення шефів: виготовили і відправили партію запасних деталей для гірничошахтної техніки. В нових навчальних майстернях старшокласники опановують ази шахтарських професій.

Сотні шкільних колективів області виконують завдання підприємств, беруть участь у малій механізації виробництва. Зв'язок з трудовими колективами, участь у розв'язанні конкретних завдань допомагають школярам перевірити

свої здібності, обрати професію до вподоби.

Ім'я видатного російського і українського композитора XVIII століття Дмитра Степановича Бортнянського, уродженця Сумської області, присвоєно Сумському музичному училищу, яке відзначило двадцятиріччя. Воно було створене, коли в області налічувалося лише дев'ять музичних шкіл. А тепер їх 64.

Учні і викладачі проводять в області активну роботу з естетичного виховання трудящих.

(РАТАУ).

На єдиний політдень до учнів Інгульського СПТУ та місцевої середньої школи завітав делегат XXVII з'їзду КПРС знатний механізатор, ланковий механізованої ланки по вирощуванню цукрового буряку з колгоспу імені Леніна Устинівського району Анатолій Павлович Горбенко. Він у дохідливій формі розповів молоді про роботу з'їзду, про грандіозні завдання, які поставив перед працівниками сільськогосподарського форуму комуністів. Він також поділився з ними своїми задумами на майбутнє, сказав про те, що в дванадцятиріччя п'ятиріччя бригада буде боротися за 500-центнерий врожай цукрових буряків.

На знімку: А. П. ГОРБЕНКО (в центрі) відповідає на запитання учнів. Фото М. САВЕНКА.

Устинівський район.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

АНОНІМНО, АМБУЛАТОРНО, СТАЦІОНАРНО...

«Хрустальний звон, хрустальний звон, як багато бід приносить он...». Пародія, але сміятися не хочеться. Адже коли дзвенять «за здоров'я» кришталею із значно міцнішим від газировки вмістом, результати, як правило, виявляються прямо протилежними побажанням. Неприємно усвідомлювати актуальною тему боротьби з пияцтвом, але оптимізм вселяє те, що на нього, завдяки недавнім урядовим заходам, ведеться масований наступ, у тому числі й засобами медицини. Яким чином це робиться, чого вже досягнуто, нашому кореспонденту розповідає головний лікар Кіровоградського обласного наркологічного диспансеру С. Д. ПРОКОПЕНКО:

— Як у нас часто думають про людину, що п'є? Що вона просто незібрана, слабобольна, що варто її тільки добре «проробити», як вона візьме себе в руки... Проте алкоголіки — і «закінчені», і початкуючі — психічно хворі люди, яких лише вмовляннями й покараннями не вилікуєш. Практика діяльності існуючих із 1976 року наркодиспансерів показала, що найкраща форма надання наркологічної допомоги — стаціонари при промислових підприємствах, де хворі перебувають не менше двох місяців.

— Які ж основні методи лікування хворих на алкоголізм?

— Призначення препаратів, що нормалізують обмінні процеси діяльності головного мозку (він страждає від алкоголю найбільше), а також тих, що викликають огиду до спиртного. Трудотерапія — прилучення пацієнтів до продуктивної праці. Наші хворі протягом лікування зараховуються на тимчасову роботу в комбінат «Кіровоградважбуд», де працюють в основному на будовах. Той, хто втратив кваліфікацію, за час перебування в стаціонарі має можливість набутися нову професію. Застосовуємо й голкореконструктивну терапію, очищення крові, психотерапію, переорієнтовуємо пацієнта на високі моральні цінності.

— Який спосіб життя повинні вести виписані з наркологічного стаціонару?

— Абсолютно не пити спиртного, ні краплі, навіть пива, інакше хвороба відновиться. Треба сказати, що суто фізичним потягом до спиртного викликаються лише 5—8 процентів рецидивів алкоголізму, решта ж — мікросоціальним середовищем: умовили, примусили, звинуватили, що «не поважайся»... Ось чому так важливо, щоб близькі, колеги, друзі колишнього хворого утримувалися від пригоспання. Ще п'ять років після виписки наш підоплітний має регулярно з'являтися до лікаря.

— Сергію Дмитровичу, а як потрапляють до вас пацієнти вперше?

— Здебільшого їх змушують до того занепокоєні члени сім'ї, виробничого колективу. В тяжких випадках, коли алкоголізм уперто відмовляється йти до лікаря, за заявою до міліції співробітників, сусідів, близьких народний суд направляє його на примусове лікування. Ті, в кого хвороба ще не набула загрозливих форм, можуть лікуватися амбулаторно без госпіталізації. Такий курс проводиться анонімно. Ми не питаємо прізвища пацієнта, не повідомляємо нікуди про те, що він до нас ходить.

— Обмеження продажу спиртного,

посилення нетерпимості до п'яниць з боку адміністрацій підприємств і організацій, міліції, громадськості, певно, і в якості відчуттів!

— Так, кількість звертань до нас із приводу алкоголізму зменшилася. Та радити з цього приводу рано, бо, скажімо, зменшення викликів міліції з приводу п'яних бешкетів у сім'ї часом буває зумовлене побоюванням більшого, ніж раніше, штрафу. Неможливо, як-то траплялося колись, пити на роботі — збираються десь крадькома після неї. Все ще дуже важко переконати в необхідності звернутися до лікаря жінок-алкоголічок, бо ніяк у свідомості людей не в'яжуться ці два поняття — жінка і алкоголізм, просто не віряться в це.

— Сергію Дмитровичу, як не прикро, а доводиться констатувати пияцтво й серед молодих людей...

— Ну, у школі їх пити не вчать. У сім'ї в основному прилучаються. Ось на Новий рік викладач однієї з кіровоградських шкіл серед ночі знайшов у себе під дверима свого учня-середньокласника у стані сп'яніння. Як пізніше з'ясувалося, його пригостили вдома шампанським батьки, котрі продовжували святкувати, до ранку не кинувшись, що син нудис подівся. А хлопчик не міг пригадати, коли він вийшов, куди й чого потрапив...

— Хвороби легше запобігти, ніж її лікувати — стара істина. Як профілактичну роботу ведуть спеціалісти-наркологі?

— Алкоголізм — недуга дуже підступна. І, зокрема, тим, що наслідки вживання спиртного можна передбачити лише в загальному. Скажімо, ті, хто п'є, мають у 10—15 разів більше шансів захворіти і вкорочують собі вік років на двадцять.

Але практично неможливо прогнозувати, які саме додаткові беди принесе згубна пристрасть кожній конкретній людині, — це залежить від індивідуальних особливостей організму. У зв'язку з цим ми застерігаємо вже не проти зловживання алкоголем, тобто пиття у великих дозах, а категорично виступаємо проти його вживання взагалі. Тут медики всіх профілів повинні попереджати своїх пацієнтів, що вживання алкоголю, як і куріння (від нього ми теж лікуємо) утруднюватимуть лікування їх хвороби. Разом з обласним Будинком санітарної освіти проводимо семінари для лекторів, що займаються антиалкогольною пропагандою.

— Які її аргументи, на вашу думку, найбільше впливають на аудиторію?

— За моїми спостереженнями, ті, що наочно переконують у шкідливості вживання алкоголю для здоров'я майбутніх дітей. Примушують серйозно замислитися над страшними наслідками цієї схильності приклади з життя людей, котрих пияцтво привело на лаву підсудних. Ну, і звичайно, слід пропагувати цікаві форми довілля, націоналізувати людей на до тримання режиму праці й відпочинку.

— Скажіть, будь ласка, а яка ефективність лікування від алкоголізму?

— Якщо хворий повністю пройшов увесь курс лікування і після того більше не п'є, у нього відновлюється працездатність, інтелектуальні здібності. Складніше з регенерацією моральних, волевих якостей, емоційних проявів. Дивись — людина розпрощалася назавжди з пляшкою, нормально живе, досягає успіхів. Та вони могли б бути незрівнянно більшими, коли б не пияцтво. Чим раніше почати з ним боротися медичними засобами, тим кращі перспективи лікування.

Бєсїду вела Н. ДАНИЛЕНКО.

КІРОВОГРАДЦІ разом з усім радянським народом готуються гідно зустріти 100-річчя від дня народження Сергія Мироновича Кірова. Для трудящих області це ім'я звучить по-особливому: майже 50 років місто носить ім'я видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави.

С. М. Кіров (Костриков) народився 15 березня 1886 року в місті Уржумі Вятської губернії (нині Кіровська область). В семіріччю віді залушався сиротою і потрапив до

Азербайджану, всі свої зусилля спрямовує на повеленню нафтодобувної промисловості молодого Країни Рад.

З 30 грудня 1922 року С. М. Кіров — член Центрального Виконавчого Комітету СРСР, а з 1926 року — перший секретар Ленінградського губкому партії і кандидат в члени Політбюро ЦК ВКП(б). В липні 1930 року С. М. Кірова переводять із кандидатів у члени Політбюро ЦК ВКП(б). Він особливо багато зробив для дальшого розвитку промисло-

ти спеціальну брошуру з біографією С. М. Кірова.

3. Організувати при музеї революції пересувну виставку пам'яті С. М. Кірова.

4. Задовольнити клопотання трудящих місцевої МТС про перейменування її в Кіровську.

Робітники, службовці, студенти виступили з проханням про створення фонду на спорудження пам'ятника. За перші три місяці було зібрано 40 тисяч карбованців. Першого березня 1935 року газета «Соціалістичний наступ» вийшла під новою назвою — «Кіровська правда». А 1 травня 1935 року робітники заводу «Профінтерн» встановили на постаменті перший бюст Сергія Мироновича Кірова на подвір'ї підприємства. В цьому ж році було названо один із заводів іменем Кірова.

На запрошення міської Ради в березні 1935 року до Києва приїхав професор М. Г. Манізер. У розмові з кореспондентом газети «Кіровська правда» він сказав: «Завдання встановлення першого в Радянському Союзі пам'ятника Кірову є само по собі надзвичайно важливим, особливо близьким мені, як ленінградцеві, який особисто зустрічався з С. М. Кіровим. Встановлення пам'ятника в місті його імені цікаво для мене й тому, що один з моїх перших пам'ятників — В. І. Леніну, встановлено також там. У день святкування 19-ї річниці Великого Жовтня, 7 листопада 1936 року на відкриття пам'ятника С. М. Кірову прийшли майже всі жителі міста. В 1939 році було відкрито російський театр імені С. М. Кірова. Указом Президії Верховної Ради УРСР від 10 січня 1939 року була утворена Кіровградська область, а місто Кірове стало зватися Кіровоградом.

5 серпня 1941 року фашисти увірвалися до обласного центру. Вони руйнували підприємства, вивозили до Німеччини устаткування, хліб, людей. Вивезли й пам'ятники В. І. Леніну та С. М. Кірову. Коли радянські війська визволили місто, рішенням обласного комітету КП(б)У від 15 березня 1944 року були встановлені пам'ятники В. І. Леніну і С. М. Кірову, виготовлені з гіпсу. А в 1946 році пам'ятник С. М. Кірову відлили з бронзи по знахідці у Ленінграді формі.

Сьогодні в області ім'я Кірова носить два райони — Кіровський і Кіровський, три сільських населених пункти, 14 колгоспів і 2 радгоспи. У 1946 році в Кіровограді на подвір'ї теплоцентралі встановлено бюст С. М. Кірову. Є схожий бюст в Устинівці.

Л. ПАНЧЕНКО,
член президії Ленінської районної організації товариства охорони пам'ятників.

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
С. М. КІРОВА

ЙОГО ІМ'Я М...

притоку, навчався в церковно-приходській школі. Рано відчувши соціальну несправедливість, С. Костриков сходиться з революціонерами, зокрема з Халтурінін. Прочитавши в газеті «Іскра» ленінську статтю «З чого починається», С. Костриков вирішив узятися за друкування й розповсюдження листів. Так починалася його підпільна робота, боротьба проти самодержавства. В 1903 році, навчаючись у Казанському промисловому училищі, С. Костриков брав участь в студентській демонстрації. В 1904, переїхавши до Томська, вступив на загальноосвітній курс при технологічному інституті, де також став членом нелегального гуртка марксиста Григорія Крамольникова. В кінці 1904 року Сергій став членом РСДРП.

Більшовики Томська проveli в 1905 році демонстрацію, в якій брав участь С. Костриков. Його заарештували, та через місяць звільнили з-під арешту, бо прямих доказів проти нього не було. Однак продовжити після цього навчання він не зміг. В липні 1906 року — знову арешт, тюрма. Але й у неволі він брав активну участь у підпільній роботі. В жовтні 1917 року робітники Владикавказу обрали С. М. Кірова делегатом II Всеросійського з'їзду Рад, на якому В. І. Ленін оголосив перші декрети Радянської влади про мир, землю. У травні 1918 року С. М. Кіров був направлений у Москву від революційного Кавказу з проханням до Радянського уряду про надання військової допомоги. Це питання було вирішено, та розпочалась громадянська війна.

Банди Денікіна і Колчака готувалися об'єднатися для спільного удару на Москву. В Астрахані створено ревком, головою якого був С. М. Кіров. В березні 1920 року Червона Армія звільнила Кавказ і Кірова призначили повпредом РРФСР при тимчасовому урядові Грузії. З 1921 року він, перший секретар ЦК Компартії

новості, будівництва, науки, освіти молодого Країни Рад. За дорученням ЦК партії С. М. Кіров увесь вересень 1934 року знаходився в Казахстані, де складалося тяжке становище із збиранням хліба. Він зумів так організувати роботу, що врожай було врятовано. В лютому 1934 року на Пленумі ЦК С. М. Кірова обирають секретарем ЦК ВКП(б) з одночасним виконанням обов'язків секретаря Ленінградського обкому партії. 1 грудня 1934 року о 16-й годині 30 хвилин він загинув од ворожої кулі недалеко від свого кабінету в Смольному.

Похоронено Сергія Мироновича Кірова в Москві на Красній площі, урна з прахом покоїться в Кремлівській стіні. За видатні заслуги перед партією і народом його нагороджено орденами Леніна, Червоного Прапора і Трудового Червоного Прапора. Він прожив 48 років. Всю свою енергію віддав боротьбі за свободу і щастя радянських людей.

СУМНА звістка про вбивство Сергія Мироновича облетіла всю країну. Повсюдно проходили траурні мітинги, на яких робітники, селяни, інтелігенція висловлювали сум з приводу смерті видатного трібуна революції, ненависть до ворогів, що відняли життя в одного з кращих синів нашої партії. Трудящі міста Єлисаветграда звернулися до міської Ради депутатів з проханням про увічнення пам'яті С. М. Кірова. 27 грудня 1934 року міська Рада порушила перед ВУЦВК і ЦВК СРСР клопотання робітників заводу «Червона зірка», «Червоного Профінтерну», «Більшовик» та інших про присвоєння нашому місту імені Кірова. Це клопотання було задоволено.

29 грудня 1934 року президія міської Ради вирішила:

1. Для увічнення пам'яті С. М. Кірова спорудити в місті пам'ятник С. М. Кірову, а також встановити на привокзальній площі пам'ятну дошку.

2. Видати і розповсюди-

нам О. Алдошиній, В. Євдокимовій та В. Корнюшій суворо наказано, вони позбавлені чверті одноразової винагороди за вислугу років. Задоволено їх прохання про перевод до іншої бригади.

У даний час бригада А. Бахтіна працює на пусковому об'єкті в с. Липнянці. План будівельно-монтажних робіт за IV квартал минулого року виконано на 108 процентів, протягом перших місяців 1986 року прогнано та заплановано немає.

Робота секретаря комітету комсомолу тресту «Кіровоградмислбуд» заслухана на засіданні бюро міськомкомсомолу. Із 17 березня його обов'язки виконує новий секретар комітету комсомолу тресту Т. Номушко. Заміщено також вантажно-запідуючі сентором обліку членів ВЛКСМ тресту».

Редакція отримала також

Ліній М
Висунути

відповідь начальника БУ-2 цього ж тресту В. П. Вануленко. Однак, на відміну від реалізації райкомом комсомолу, господарники обмежилися об'єднаннями, що бригада А. Бахтіна працюватиме на одному об'єкті, і ні слова про план роботи без перебоїв. Зрештою, де гарантія, що в колективі і надалі при існуванні фантв зриву податі розчинів та матеріалів не повториться сумна історія з «прогульниками» через відсутність роботи? Чи, можливо, буде подібне вимушене відраження і в Липнянці?

У Кіровоградському машинобудівному технікумі успішно працює творча група раціоналізаторів, яку очолює винахідник Анатолій Борисович Єлисаветський. Учні самі виготовляють роботи промислових верстатів для захисту дипломних проектів, постійно вносять корективи. Запропоновано і впроваджено шість пропозицій по удосконаленню і заміні процесу різання деталей.

На знімку: біля свого творіння — пневматичного робота, який вставляє і знімає деталі на металорізючих верстатах, майбутні техніки-технологи (зліва направо) Олександр ЧЕЛАЛО, Анатолій РОМАШИН, Віктор ПИСЬМЕННИЙ, Юрій ЗАХОДНЯК, а також керівник дипломного проекту А. Б. ЄЛИСАВЕТСЬКИЙ.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

«Чи є він — «легкий» хліб?»

Є ТАКІ ЛЮДИ

До редакції продовжують надходити відгуки на статтю, опубліковану в «Молодому комунарі» під вищеподаною назвою. Вони засвідчують, що питання закріплення та професійного становлення молодих спеціалістів-бібліотекерів хвилюють не лише працівників бібліотек області, але й представників інших професій. У номері «Молодого комунара» за 1 лютого цього року ми вмістили відгук на статтю працівників Гайворонської ЦБС, а сьогодні розмову продовжують директор обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара С. П. МИХАЛЬОВА та заступник директора заготконтори Бобринецької райспоживспілки О. А. САПРОНОВ.

СПРАВЖНІЙ СПЕЦІАЛІСТ — ЦЕ...

Я — бібліотекар. І роботу свою люблю. Вона приносить мені найбільшу радість, але іноді й засмучує... За 20 з лишком років я виконувала в бібліотеці різну роботу: обслуговувала і дорослих читачів, і дітей, займалася бібліографічним пошуком і складанням посібників, пробувала свої сили в наукових дослідженнях. Зараз поєдную бібліотечну роботу з адміністративною.

Тому мене не може не хвилювати питання престижу професії бібліотекаря. Недавно в своєму колективі ми провели анкетування, бажачучи з'ясувати, що ж впливає на вибір такої професії, де шукати витоків «професіоналізму» бібліотекерів, подікавши-ся й планами на майбутнє.

Аналізуючи відповіді, прийшли до висновку, що 25 процентів тих, хто відповів на запитання, обрали професію випадково. Напевно тому й такий високій у нашому колективі процент людей, які розчарувалися в ній.

Причин розчарування багато. Та головна, на нашу думку, в недостатній профорієнтації в навчальних закладах. Прийшовши на роботу після технікуму чи навіть інституту, молодий фахівець має досить спрощену уяву про свої обов'язки. Він наївно вважає, що його функції обмежуються технічною роботою: знайшов, записав, видав книгу читачеві. Але ж

справжній бібліотекар повинен добре знати літературу, з якою працює, і не лише художню, — щоб зі знанням справи порекомендувати її читачам. Для цього слід систематично займатися самоосвітою, і здебільшого вдома, бо на роботі вільного часу не залишається.

Засмучує бібліотекерів і суто математичне визначення наших досягнень. Безумовно, важливо «скільки», але ж ми покликані для того, щоб за допомогою кращих творів багатонаціональної радянської і світової літератури виховувати у читачів, зокрема у підлітків, моральні якості, активну життєву позицію.

Багато видається, на жаль, і такої літератури, яка нічого не дає ні розуму, ні серцю. Лежить вона мертвим вантажем. А це негативно впливає на якісні показники роботи бібліотек.

Не додають натхнення молодим бібліотекерам і незадовільні умови праці — це стосується всіх дитячих бібліотек нашого міста. Залишається гострою і проблема житла для молодих фахівців-бібліотекерів.

Перед нами, як і перед усією країною, стоїть завдання — добитися активізації людського фактора, в тому числі і в бібліотечній роботі. Без цього неможливо успішно справлятися із завданнями комуністичного виховання молоді, прискорення соціально-економічного розвитку нашого господарства країни.

С. МИХАЛЬОВА,
директор обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара.

Всього кілька років тому закінчив я Полтавський кооперативний інститут. Наступні роки були для мене не лише роками посиленої громадської, зокрема, комсомольської роботи, але й водночас — роками дружби з книгою.

Працюючи вже тут, у Бобринці, навчаючись у школі молодого лектора, виконуючи комсомольське доручення як член спецгрупи дружинників посприяння відділу по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності, я не раз звертався за консультацією до бібліотекерів. Зокрема, мене знають як постійного читача в бібліотечній райкомі Компартії України.

І ось про роботу бібліотекаря Катерини Коржук, яка недавно працює тут, можу сказати лише хороше. Прекрасно вона орієнтується в світі книг, завжди порадить. Недавно, готуючи вечір «Нумо, хлопці!», ми разом з дружим секретарем райкомом комсомолу О. Морозовим мали нагоду ще раз переконатися у високому професіоналізмі нашого бібліотекаря, в прекрасному її знанні повнінок політичної літератури.

Певно, якби кожен молодий спеціаліст (і не тільки в бібліотечній справі, але й у кожній галузі) так ставився до своїх обов'язків, як Катерина, то тему сьогоднішньої розмови можна було б вважати вичерпаною.

Переконавшись, що особливо виві, після XXVII з'їзду КПРС, який загострив нашу увагу на ролі людського фактора у виконанні народногосподарських завдань, розмова про відповідальність молодого спеціаліста перед суспільством, важливість якомога швидшого його професійного становлення, повсякденної турботи про нього — дуже вчасною і потрібною.

О. САПРОНОВ,
заступник директора заготконтори Бобринецької райспоживспілки.

«СУСІД ВИНЕН»

Тан називалася критична кореспонденція, надрукована в «Молодому комунарі» за 19 грудня минулого року. Перший секретар Кіровського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда С. Малаховани повідомляє: «Фант, наведено на матеріалі, обговорено на спільному засіданні партійного і комсомольського бюро будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградмислбуд» у присутності всіх працівників бригади А. Бахтіна, робота якої аналізувалася в матеріалі. Було вирішено просити адміністрацію, щоб бригада надалі працювала на одній ділянці і не дробилася на окремі ланки.

За допущені прогали без поважних причин комсомол-

Що хоче сказати автор заголовком своєї книжки? Майже завжди — найсуттєвіше із свого світобачення, із свого життєвського досвіду, із своїх вблівань. Згадаймо «Тихий Дон» М. Шолохова, «За далью — даль» О. Гвардовського, «Вершини» Ю. Яновського, «Прапорноносці» О. Гончара. Нову збірку поезій Василь Юхимович назвав «Ровесники гроз». І зразу думається, що це твори про тих, хто нажився в грозові роки, хто утверджував правду і добро в дні грозових битв, хто трудився в роки грозових звершень. Проте, що сподівання читача виправдовуються, що він з допомогою автора познайомиться з ліричним героєм неспоконних подвигів, таких людських вчинків і дій, які висвітлюють сутність ідей та ідеалів, що пишуться з великої літери, що вимовляються урочисто, що викарбовуються в нашій пам'яті на все життя.

Вибір об'єктів для художнього дослідження, тематична спрямованість поезій, його громадянська позиція визначає у даному разі й вибір художніх засобів та поетичної тональності. Широко читацькі кола знають Василя Юхимовича як піжмого лірика, дотепного опонента та майстра пісенного жанру. Що льон цвіте синьо, синьо знають всі, але пісня на ці слова В. Юхимовича викликала у серці кожного не тільки почуття ніжності, а й жагуче прагнення зробити щось неповажно добре для своєї матері, чи матері свого товариша, чи солдатою вдовини. Тепер же автор вдається до поетичного речитативу і в його поезіях голосно зазвучала поетична публіцистика.

Для людей старшого покоління, до якого має честь належати і автор збірки, багато понять осяяно почуттям святості, серед них: Хліб, Дош, Честь, Батько, Мати. Можливо, тому один із розділів збірки автор назвав «Доки світяться хліби», «Відколи ми зробились городянами», — говорить автор у поезії «Зерно стіни», — не пашия змінилася...». Змінюються й деякі поняття, життя йде вперед і по-

требує нових вирішень, е нові пошуки і відкриття, та є поняття істини вічні. Вслухайтесь в оці слова:

Але, за подвиг відважний,
не за послугу,
Коли вже мовчало
дослідний звиса,
Не можемо уявити
низкорослого
ні жита в рідній полі,
ні віса,
Годовані в селі земними
соками,
Хоча й давно
прописано — міський,
Ще не настільки стали
ми високими,
Щоб висока судить
про нас...

І автор трепетно і щиро, але безкомпромісно і твердо стверджує, що істина в стеблах і в зерні. І додамо від себе, що спочатку ж таки пахнуть життям зелені ниви, а вже потім не можна надихатись запахом пшеничної соломи і аж тоді зрозумієш, чим пахне хліб (а хто не жив у селі, чи не трудився в полі, не зможе повністю відчувати життєдайності стеблени і зерна), і повторимо за поетом:

Ми живи бентежних
памолодь сільська,
До рівня серця горном
носом.
Думками й до пшениці,
моз до матері...
А де ж є мати
для синів — низина!

На XXVII з'їзді партії Генеральний секретар ЦК КПУРС М. С. Горбачов говорив про чистоту і чесність партійців, у промовах делегатів наводились приклади самовідданості в служінні народові. А в резолюції вищого партійного форуму говориться про необхідність утвердження людяності, Партійні настанови про підвищення вимогливості до себе, про утвердження порядності, як норми життя, про дотримання норм комуністичної моралі, що й ще раз зринають у пам'яті, коли читаєш поезії В. Юхимовича, Вірш «Нарком продовольства» так заклично і закінчується:

Питання Честь і Хліб
стояло руба,
Тож сіючи пшеницю
золоту,
Чи беручи слухову
висоту,
Пригадаймо,
як Олександр Цюрупя
Тримає
на спокосливім посту.

Автор вдихається в глибину віків і вбачає в сьогоденнішніх трударях нащадків древлян, аналізує сьогодення і бачить велику і

трудну дорогу, якою прийшли ми в світ новий, і пагадує нам, що нема нового без старого і треба не загубити саме батьківську дорогу, співвідносити поняття «плуга» і «Першіни», і якщо зняряддя обробити землі треба користуватися з розумом, то яка відповідальність лягає на тих, хто не розуміє, які «скиби» на землі розпанахає атом. І автор пристрасно закликає:

Ровесники ГРОЗ

Споріднена з Європою
старою,
Америку, вкинь тунку
до труни:
Заборони хімічно-абночу
зброю
І ядерно-жахну
заборони!..

Справжня поезія завжди життєствердна, справжній поет — то борець за мир. Публіцистичним закликком, ніжним словом і чарівним образом він формує у читача розуміння сутності, життя і необхідності берегти його, значимості праці і значимості людської долі. Хочеться особливо підкреслити полемічний запал і гаряче прагнення автора не просто підвести читача до думки, а пристрасно висловити своє поетичне кредо у вірші «Наш насущний». Він починається спічно-розсудливо:

З далених днів
полярника й дуліба
Крізь бурі й грози
кожної доби
Життя йшло від хліба
і до хліба.

Від жнива
і до прийдедньої доби.
А потім яскравим фарбам малює велич, складність і притягальну силу саме хліборобської праці, співставляє хліб справжній з творчим хлібам, художньо творчість з картинами, що ґрунтуються боронами, відповідальність художника порівнює з безкомпромісною, безприкладною і безмежною відповідальністю орача

та агронома. І завершується поезія апофеозом:

Вам в зор'ях жнива —
зерна самоти
І в пилоті —
двоповерховий шлях...
Вас, навчені в труді
І вузах люди,
Екзамнують Коїтень...
Серпень... Лютий,
Бо Вічна Академія —
в полях.

Ровесник буремної грози ніколи не забуде ні грому руйнівного, ні блискавиць спопеляючих, ні тих, хто са-

ме тоді проявив найблагородніші із своїх якостей. Не міг, не може, і, певне, не зможе оминати днів Великої Вітчизняної війни і Василь Юхимович. Вона в його змалюванні постає як герць правди і зла, як боротьба світла і чорноти, як криваве зіткнення живостворного і відмираючого.

Ми не вриналися,
як чумна навала, —
До Перемоги йшли
на боротьбу
І там, де фашистська
лиха плондрувала,
Ми почали відродження
доби.

Розділ збірки, що тематично розкриває проблему боротьби за мир, називається «Презент — час теперішній». Думається, що автор один із перших в українській поезії, а можливо, це вже новий етап художньої розробки теми миру, показує варварство фашизму і миролюбність нашого зовнішньо-політичного курсу через призму сьогодення. Показові у цьому плані поезії «Над Волоколамським шосе», «Через рубіж війни», «Вогник», «На радіостандії «Волга». Як синтез минулого і сьогодення, як роздуми і утвердження звучать поетові слова:

Тепер — товариша
в наград.
Вітають німці нас:
— Добридень!
Вони — до нас, до нас —
ми прийдемо
У дім, і в цех, і на парад

В Берлін,
У Лейпциг,
в Карлмаршштаті..

Сьогодні, коли світ приїшов до крутого перелому, коли світові проблеми зв'язують держави і народи, коли боротьба за мир і утвердження миру стосуються практично кожного, бо тільки разом можна зберегти життя на Землі і планеті в цілому, творчість справжнього поета пропагує інтернаціоналістські ідеї дружби, мотиви людяності і величї праці, правди та соціальної справедливості. В. Юхимович говорить про взаємну чемність колишніх воїнів, про їхню неможливість бути стопроцентно цивільними, бо й сьогодні треба дивитись, до якого рейхстагу ведуть за собою вермахти і пентагони, в полі його зору героїка минулих і соціальний оптимізм сьогодення. І вже не з гумором, а з гнівом поет утверджує:

Хоч хто б там зноб
гарчав: «Потурим!»,
Хоч хто про «штурм»
там розсичавсь,
По сей бін — час надій,
футурум,
По той — перфент,
минулий час.

Голос, мотиви й ідеї дружби глибоко розкриті у розділі збірки «З уральської сюїти». Це тільки спочатку здається, що приводом до написання цієї чи іншої поезії стає якийсь конкретний факт, подія, явище чи зустріч. Насправді все набагато складніше, бо поет у окремому факті бачить типове явище, що розкриває сутність навколишнього життя, і тоді природно звучать слова:

В труді, на дозвіллі
й на катах
Еднаєм думи і серця.
Є в Часу братерства
початок,
Нема і не буде кінця.

Саме в сюїті дружби радісно дзвенять слова любові, іскристими барвами пломента гумор, глибокі думки і почуття звучать афористично. «Там добро не сходить, де не сіяно...», — нагадує поет. «Нема башкира, котрий не танцює, і українця, котрий не співає», — помічає він. «Чом відраженень голова профкому в світ кохання не дає нікому?..» — з посмішкою підмічає В. Юхимович.

Для кіровоградців особливо приємно, що автор

опублікував цілий цикл віршів «У світі — із хутора Надії». Він присвятив його 100-річчю українського театру. Переповідати поезію не можна, але говорити й писати, про що вона, треба. В. Юхимович з сніпською гордістю за своїх попередників пише про корифей українського театру, про ту землю, яка породила їх, про тих людей, хто шанував і шануватиме високе мистецтво правди і справедливості. Вражає уміння автора побачити животворні коріння батьківської любові, піжну любов і вдячність синів до своєї землі, невмирущу народну пам'ять у справах, традиціях і святах, одне з яких так і називається «Вереписі самоцвіт». Завершується цикл віршем «Кіровоградів», який, в свою чергу, закінчується словами:

..Край, де різнялися
брат на брата,
Де драматург умів
орати
І Гітало стільки
звершить встиг!..
Додай нові віни до тих,
Смагляний наш
Кіровоград
В морях пшениці
золотих.

Поезія В. Юхимовича пісенна, образна і ніжна. Від уміння розуміти народну мову, душу і мрію йдуть особливості його поезики. Назву Уралу поет розуміє як відлуння подібного грому «Урал», в сфері кохання і вчительки з Уфї він вбачає «бортницько-бджолярське», а родовід трьох братів Тобілевичів веде від трьох братів з Азова.

Вражає постова скромність, самокритичність, відчуття не тільки свого обов'язку, а боргу перед Вітчизною і народом, перед пам'яттю загиблих і перед прийдешніми поколіннями. І тоді мовляться слова «Скис не навчили солов'ї, щоб нас не турбували в травні», і зазвучить пісня лейтмотивом «Народних стрічань і розлук».

...В аподеї до книжки В. Юхимовича «Ровесники гроз» написано: «Вірші приваблюють яскравою образністю, поєднанням ліризму і м'якого гумору».

Хочеться додати: «...щирістю і сердечним трепетом».

І. ПАВЛЕНКО.

Глибіню душі

— Люди в нас працюють, багато про кого як про сумлінного трудівника можна сказати тепле слово, — говорить секретар парткому Маловісниського цукрокомбінату Юрій Костянтинович Лебединський. — А ще краше за таких казати, якщо поцікавитись їхнім позавиробничим життям. Часті знаходиш відверто зочоті розсипи душі.

Познайомили мене з Вірою Іванівною Грешниковою. Неважко уявити було б її і вам: невисокого зросту, привітна, уважна до співбесідника. А що не новачок тут, то не метушиться, як декотрі, — чітко знає, що, де й коли треба робити, аби справа не страждала.

За Вірою Іванівною багато перемог. Хто з моїх сьогоденішніх читачок може, поклавши руку на серце, похвастатись, що не доводилось поступатись чимось омріяним і серйозним тільки через те, що ти — жінка і, значить, мусиш неодмінно ділити себе сім'єю й роботою? Мало таких.

Віра Іванівна на сьогодні і класний спеціаліст, і гарна домогосподарка. Були роки навчання в Сумському технікумі цукропромисловості. Згодом, уже працюючи зміним

технологом на цукрокомбінаті в Малій Висці, закінчила Київський технологічний інститут харчової промисловості, стала начальником зміни. Хто вчився, знає, чого вартий лад у сім'ї, де мама у двобої (хай і символічному!) з домашнім затишком, виробничим порядком й студентськими конспектами. Та характер поміг здобути перемогу і тут.

— Віро Іванівно, що б ви сказали про своє рішення? (В. І. Грешникова першою на своєму підприємстві вирішила перерахувати свою зарплату до Фонду миру — на допомогу афганським дітям).

— У мене Вадик ходить у п'ятий клас, є в нього все, що потрібно дитині, аби вона була щасливою. Та не можу я забути, що сотні й тисячі його ровесників за кордоном змушені тільки мріяти про це. Як їм допомогти? Вирішила хоч у такий спосіб.

Спасибі вам, Віро Іванівно! Хай знає той незвідний їй афганський чи нікарагуанський хлопчик, що прислані йому шоколадки чи іграшки, подарувала щиро і щиро його доброзичливість з Малої Виски.

Наш кор.

м. Мала Виска.

Анатолій ГРЕБІНЬ працює транзитом на Новгородницькому комбінормовому заводі. Член КПРС, секретар номсомольської організації підприємства. А вдома він — чоловік, хазяїн, батько і... виконавець пісень із репертуару Ю. Антонова.

На знімку: син Сергійно, дочка Світлана і дружина Зінаїда, оператор районного відділення зв'язку — одячні слухачі.

с.мт Новгородка.

ЗА ТРАДИЦІЄЮ

дні весняних шкільних канікул співають із Тихим дитячої та юнацької книги.

Урочисте відкриття святка книги відбудеться у неділю, 23 березня в обласному центрі на площі імені Кірова. На зустріч із дітьми приїдуть письменники Москви і Києва; ра-

зом з ними у багатьох містах і селах області виступатимуть і місцеві літератори.

Спеціальну програму підготувала обласна юнацька бібліотека імені О. Бойченка: прем'єру політичної книги, бесіду про творчість відатної радянської співачки Клавдії Шульженко, вечір, при-

свячений 100-річчю з дня народження С. М. Кірова, зустрічі з акторами, приурочені до Міжнародного дня театру. 30 березня в бібліотеці викладач, майстри, учні профтехучилищ розповідатимуть школярам про робітничі професії, покажуть продукцію, предмети мистецтва, виготовлені в училищних майстернях.

Н. АЛЕКСЕЄВА.

ТУРНІРНЕ

Десять найсильніших волейбольних команд Гайворонського району взяли участь у розигранні призу імені Героя Радянського Союзу В. І. Гринчана — свого земляка, який здійснив подвиг, виконуючи інтернаціональний обов'язок на афганській землі. Перемогу на турнірі здобули завадівські графітники, друге і третє місце між собою поділили волейболісти тепловозремонтного заводу та профтехучилища № 35.

Майстер спорту із Компаніївки Олександр Костира, виступаючи у складі збірної області на першості України з мотокросу, четвертий раз став чемпіоном республіки в класі машин 350 кубічних сантиметрів. А його однолюбину Петро Стасюк був бронзовим призером серед дтсаафіців, що виступали на машинах класу 500 кубічних сантиметрів.

На спортивних базах Кісму відбулися фінальні змагання Нирівського району м. Кіровограда за програмою гри «Веселі старт», під час яких кращі спортсмени всіх вікових груп продемонстрували свою майстерність у швидкості, витривалості, силі, спритності, проявили небезпечну взаємодію. Переможцем тут стала команда «ІнарІнтербуд», яка об'єднала спортсменів спортклубу «Інар», школи Інтернату та СПТУ № 8.

Квітка і камінь

Огляд листів

У минулому випуску «Клубу молоді сім'ї» ми пмістили під заголовком «...Пішов од мене край сердитий» листа Діни Остапенко зі Світловодська, у котрої незадовго до одруження виникли непорозуміння з коханим: він не прийшов до неї, коли хворіла, зустрічався з іншими дівчатами. Читачі близько до серця прийняли неприємності дівчини.

«Проти Руслана» і «за Руслана» — так можна розділити листи. Почнемо з перших.

«Діно, таке «коханню» — це майбутнє зруйноване життя, розбите серце. Руслан неординарний хлопець, він тебе не поважає і просто невихований. Такий зрадить будь-кого. Такий у нас батько: все життя зупинявся з мамі, пив, гуляв, грошей додому не носив, дома завжди пасуленний, невдоволений. Зараз живе з іншою жінкою, а до нас досі чіпляється... О. Стоян. 16 років. Кіровоград».

Таким самим невеселим власним досвідом ділиться й 23-річна кіровоградка Л. Качалко: «Точно така історія була. Зустрічалася з майбутнім чоловіком більше року. Спочатку щодня, потім через два дні, через тиждень. Бачила його з іншими дівчатами, але все прощава. Що собі зробила гірше, зрозуміла тільки тоді, коли ми розлучилися після тримісячного сімейного життя. Тож краще перестати, Діно, зустрічатися з Русланом тепер, ніж страждати потім. Тоді ж може бути горе й дітям...».

Ще одна жителька обласного центру, 15-річна О. Мусієнко: «Досвіду життєвого ще не маю, але знаю, що є відсталість і хороших хлопців, і таких підлих, як Руслан. Думаю, що коли він одружиться, то приходить пізно, буде грубим і спілкування з дівчатами не припинить».

Тепер листи поміркованіші, стриманіші. «Мені сімнадцять, — пише Людмила З. зі Світловодська, — теж зазнала такої зради, але досі його люблю. З Діниного листа зрозуміла, що вона теж кохає Руслана. А може, він усвідомив свою помилку, боїться втратити кохану. Інакше чого б дзвонив, просив матір помирити? Не всі ж подібні історії закінчуються тим, що колишній закоханий стає ворогом...».

Не всі. Наприклад, у Людмили К. з Петрокорівки Новгородківського району все закінчилося, як вона вважає, дуже добре:

«Сергій був в армії, писав мені. Коли повернувся, дізналася, що в нього є інша дівчина. Це мене дуже образило, я теж Сергієві зі зла сказала, що кохаю іншого. Але страждала недовго, бо та дівчина невдовзі знайшла собі іншого, і тепер ми з Сергієм збираємося одружитися. Думаю, що й у Діни з Русланом так може трапитися...».

Валентина В., Олександрівка: «Я теж покохала, та любові перешкоджали деякі обставини: Юрій служив далеко від мене. Все ж думаю, що зустріну хорошу людину. І у Діни з Русланом ще все може налагодитися. Якщо маєш хорошу подругу, порадься з нею...».

«Мне не может никто и не должен помочь, — такі поетичні рядки задала я, прочитавши листа Діни, — заперече думку посереднього автора Оксана С. з Кіровограда. — Якщо ти, Діно, любиш Руслана, а він тебе, то не питай ні в кого поради».

Підведемо риску від цитат і звернемося до думок древніх: «Ворог купив у мене камінь, і я зміявся. Друг, ударив мене квіткою, і мені стало нестерпно боляче». Справді, не прийшов би до хворої Діни просто приятель, вона образилася б менше, навіть повірила б, що справді не зміг — працював, по дому був зайнятий, кудись ходив, іздив... Але ж Руслан — друг! Пішов би по вулиці сьогодні з однією, а завтра з іншою, скажімо, брат Діни — ну й що, подумала б вона, це ж однокласники, сусідки, знайомі знайомих. Але ж Руслан — друг. Спробувати самій, об'єктивно і спокійно, піти поглядом збоку відділити зерно від половини в поведінці Руслана, тобто, відділити випадкове від закономірного — таку додамо пораду Діні. Якщо вам здається, що кохаєте лише тоді, коли ви разом, а варто розстатися на якийсь час, і хочеться вже підшукати іншого друга (як про те пише Валентина В.), то це не кохання. І не дружба. Це просто проведення часу, яке не зобов'язує до відвідин, допомоги, постійної уваги. Та й навіть при цьому прийом на зразок «Я йому сказала, що кохаю іншого, хоч це не так», недоречні. І не достойні, аморальні, як і будь-яка неправда.

Відділ морально-естетичного виховання «МК».

Хоч листа й не було надруковано

В. Дробот з Олександрії скарги на редакції па незадовільне обслуговування в хімічній.

Копію листа ми надіслали обласній фабриці хімічної чистки одягу. Ось що відповів директор підприємства А. Є. Лукашук: — Факти, наведені в листі, малі місце.

Наказом по фабриці № 56 від 24 лютого цього

року приймальниця приймального пункту № 1 О. І. Блосі за несумлінне ставлення до роботи зроблено зауваження.

Манжети знайшлися, шуба приведена в порядок і відправлена замовниці.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Інформує Укрпобуттреклама

Побутовики — студентам

Сьогоднішня наша розповідь про послуги, які надають населенню працівники служби побуту. Розповімо про нове в сфері побутового обслуговування, назвемо адреси ательє, перукарень, приймальних пунктів.

З настанням весни все в природі оновлюється: розкриваються бруньки на деревах, земля вкривається пахучим зеленим килимом, звідусіль чути веселий щебет птахів, ласкаво всміхається весняне сонце, посилаючи на землю теплі промінці. Радіють настанню весни люди: адже можна зняти вже такий набридлий зимовий одяг, зодягтися яскравіше.

І як би не були зайняті наші студенти, вони завжди стежать за модою, йдуть з нею в ногу. Але, треба сказати, що хоч би як змінювалася мода, не слід зраджувати чуттю міри, обличчати постійні пошуки довершеності. Краса самотутня, її треба зуміти знайти, навчитися оцінювати, порівнювати і творити за її законами.

Пропонують швейники

У наш час без опанування стилю важко стати елегантим. Якщо раніше елегантизм обмежувалася певними модними атрибутами, сталим пі-

знанням класичного стилю, то сьогодні вона більш індивідуальна, значно чутливіша до культурних оновлень. Прагнучи до елегантного виду, вже не обійтись без відчуття сучасної потреби у природності й невимушеності, без розуміння того, що важливіше, доречніше й своєрідніше для твоєї особистості. Найвищий прояв елегантності — самотутня чарівливість людини, культура одягу, єдність духовного й естетичного.

Так, усі хочуть бути гарно і модно зодягненими, але, на жаль, не всі мають добрий смак, відчуття гармонії і стилю. У такому разі радимо вам звернутися до ательє фабрики індошви та ремонту одягу, де вам пошиють елегантний, модний костюм, красиву сукню.

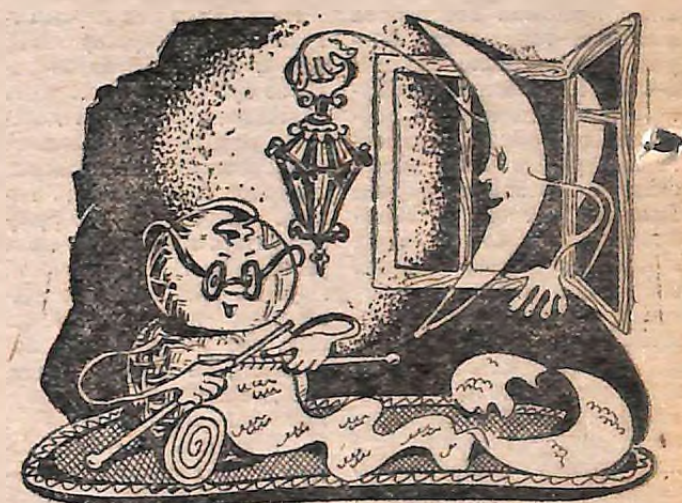
В ательє № 1 (вулиця Леніна, 8); № 2 (проспект «Правди», 11); № 6 (вулиця Ленінградська, 85); № 4 (будинок побуту «Інгул»); № 12 (вулиця Сугоклівська, 15); № 16 (вулиця Київська, 96) приймаються замовлення на пошиття легкого жіночого одягу.

Традиційним і досить зручним видом вбрання є жіночий костюм. Зробити замовлення на його пошиття можна в ательє № 5 (вулиця Компанійця, 69); № 7 (вулиця Героїв Сталінграда, 109-а); № 10 (вулиця Дачна, 16); майстерні № 8 (вулиця Пушкіна, 55). Тут же можна пошити демісезонне пальто.

Та, як кажуть, жодний ансамбль не буде повним без красивого, модного капелюшка. Адже він необхідний у будь-яку пору року. Чи то фетровий, хутряний, солом'яний. Тому й не дивно, що капелюшок так ретельно вибирають. Треба, щоб він пасував вам до кольору волосся, гармоніював із одягом, доповнював його. Тож необхідно мати велику майстерність та хитрої смак. Усім

цим володіють майстри по пошиттю капелюхів ательє № 13 (вулиця Леніна, 16); майстерні № 2 (вулиця Компанійця, 69), а також ательє, що містяться в будинку побуту «Інгул».

Хто не замилується гарною вишивкою на сукні чи кофтинці дівчини. Зі смаком вишиту сорочку залюбки одягнув би й юнак. Адже вишивка ніколи не виходила з моди. Ручне вишивання

«гладдю», «хрестиком», машинна вишивка значно прикрашають вашу кофточку чи сукню.

Добре освіжають і прикрашають жіноче вбрання ще й декоративні квіти. Як пасує до костюму чи вечірньої сукні красива ромашка чи жоржина, букетик фіалок чи ніжні пелюстки троянди. А весільний віночок чи капелюшок обов'язково повинен бути виготовлений із найніжніших білих квітів.

Зробити гарну вишивку та декоративні квіти вам можуть майстри ательє № 11 (будинок побуту «Інгул») і ательє № 1 (вулиця Леніна, 8).

Завжди модний і практичний трикотаж

Кажуть, очі — це дзеркало душі. Тоді одяг — це своєрідне дзеркало смаку. Саме в манері одягатися кожний виявляє свою індивідуальність, характер, розуміння мо-

ди. І в цьому нам значно допомагають трикотажні вироби. Адже в'язана сукня, костюм чи джемпер зручні і для роботи, і для відпочинку. Гарна сукня, в'язана із застосуванням багаторазових кутингів ниток — краще вечірнє вбрання. А хто б міг подумати, що вбрання наших бабусь — в'язана хустка повернеться до нас і стане знову модною, але вже в трохи іншому вигляді, тонкому, нарядному. Не перелічити всю різноманітність трикотажного одягу. І тому кожний може підібрати собі те, що йому подобається, варто

лише звернутися до ательє кіровоградської фабрики «Індошви». Досвідчені, кваліфіковані майстри фабрики залюбки задовольняють запити наймодніших найвибагливіших мовниць. Та воно й не дивно. Адже кожна модель народжується в творчому процесі. Художник-модельєр, технолог, розкрійниця, в'язальниця разом проробляють моделі так, щоб вони були не лише модними, але й зручними і практичними для носіння.

Значним попитом у жінок та дівчат користуються речі, в'язані на ручних японських апаратах. Це в основному легкі літні сукні та дже-

пери. Нагадуємо адреси трикотажних ательє міста. В ательє «Павутинка» (вулиця Полтавська, 73) приймають замовлення на виготовлення трикотажних виробів на ручних японських апаратах. У цьому ж ательє можна зробити ремонт вашій кофточці, костюму чи сукні.

УКРПОБУТРЕКЛАМА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины. В українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньопартійного життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок і четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.